

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 7 czerwca 2013 r., sprecyzowanym pismem procesowym z dnia 15 stycznia 2014 r., rozszerzonym w pismach procesowych z dnia 9 czerwca 2014 r. oraz 29 czerwca 2014, powód A. W. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa – Centralnego Zarządu Służby Więziennej w W. zadośćuczynienia w kwocie 100.000 zł oraz o zasądzenie od pozwanego kwoty 5.000 zł na cel społeczny – Fundacji (...).

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że swoje roszczenie wiąże z osadzeniem go w Areszcie Śledczym W.-B. od dnia 21 listopada 2012 r. do dnia 16 czerwca 2014 r. oraz w Zakładzie Karnym w S. od dnia 18 czerwca 2014 r. Zdaniem powoda był on przetrzymywany w nieludzkich warunkach oraz został poddany nieludzkiemu traktowaniu. Podniósł on względem pozwanego szereg zarzutów m.in. nadmierne przeludnienie cel, brak intymności przy załatwianiu potrzeb fizjologicznych, brak należytej czystości, jakości i wielkości wydawanych kompletów pościelowych i ręczników, niezapewnienie należytego ogrzewania, nieodpowiednie wyżywienie, bezprawne cenzurowanie listów, szykanowanie i szydzenie przez funkcjonariuszy Służby Więziennej, brak należytej opieki medycznej, zagrzybienie cel, nieszczelne i wybite okna w celach, zniszczony sprzęt kwaterunkowy (pozew – k. 2-5, pisma procesowe – k. 45, 184, 232).

W odpowiedzi na pozew, uzupełnionej w piśmie procesowym z dnia 4 sierpnia 2014 r., strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, wraz z kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany zaprzeczył twierdzeniom powoda i wskazał, że powód miał zapewnione zgodnie z przepisami prawa warunki odbywania kary pozbawienia wolności (odpowiedź na pozew – k. 51-52, pismo procesowe – k. 267-268).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. W. w okresie od (...)do (...) przebywał w Areszcie Śledczym w W.-B., natomiast od dnia 18 czerwca 2014 r. do dnia 14 lipca 2014 r. przebywał w Zakładzie Karnym w S. (notatki służbowe – k. 147, 272, zeznania powoda A. W. – protokół rozprawy – k. 441).

Podczas pobytów w Areszcie Śledczym w W. A. W. był osadzony w celach, w których była zachowana norma 3 m² powierzchni mieszkalnej na osobę. Skazani palący osadzeni byli oddzielnie od osób niepalących. Cele wyposażone były w odpowiedni sprzęt kwaterunkowy oraz oświetlenie świetlówkowe. W ciągu dnia kiedy natężenie naturalnego światła było największe oświetlenie sztuczne w celach było wyłączane. Cele w okresie grzewczym były ogrzewane. Cele, w których przebywał powód były wyposażone w system wentylacji grawitacyjnej, który był corocznie kontrolowany oraz w okno, które w każdej chwili można było od wewnątrz otworzyć, co umożliwiałało wietrzenie celi. Kącik sanitarny był oddzielony od części mieszkalnej celi murowanymi ściankami na pełnej wysokości, zaś wejście do niego przesłonięte było prześcieradłem. Powód raz w tygodniu mógł korzystać z ciepłych kąpieli w łaźni. W miarę zaistnienia potrzeb cele poddawane były remontom i konserwacjom. Środki czystości były wydawane osadzonym raz na miesiąc. Raz na tydzień odbywała się wymiana ręczników, zaś wymiana pościeli raz na miesiąc. Listy adresowane do powoda były cenzurowane przez organy do tego uprawnione. Powód miał możliwość dostawiania od najbliższych paczek żywnościowych, które były uprzednio kontrolowane. Powód uczestniczył w konkursach ogólnopolskich oraz miał możliwość korzystania z zajęć kulturalno-oświatowych. Powód miał dostęp do opieki medycznej, był konsultowany przez lekarzy, którzy przepisywali mu leki. Powód korzystał również z pomocy psychologicznej, związanej w szczególności z załamaniem nerwowym jakie przeszedł na skutek zerwania kontaktu z najbliższymi. Podejmował on również próby samobójcze. W związku z powyższym był on kierowany do konsultacji psychiatrycznych i otrzymywał stosowne leki. Po kilku miesiącach osadzenia stan psychiczny powoda ustabilizował się, nie podejmował już prób samobójczych (zeznania świadków: M. Ł. oraz D. U. – nagranie rozprawy z dnia 25 marca 2014 r. – płyta CD – k. 81, D. W., W. K. oraz K. H. – nagranie rozprawy z dnia 1 lipca 2014 r. – płyta (...) k. 213, akta osobowe, część B –

k. 107-120, notatki służbowe – k. 147-148, specyfikacja usług kominiarskich – k. 149, protokół z okresowej kontroli przewodów kominowych – k. 150, książka zdrowia osadzonego – k. 169-180, pismo – k. 224-225).

Podczas pobytu w Zakładzie Karnym w S. A. W. był osadzony w celach, w których była zachowana norma 3 m² powierzchni mieszkalnej na osobę. Cele wyposażone były w odpowiedni sprzęt kwaterunkowy oraz oświetlenie. Cele, w których przebywał powód były wyposażone w system wentylacji grawitacyjnej, który był corocznie kontrolowany oraz w okno, które w każdej chwili można było od wewnątrz otworzyć, co umożliwiało wietrzenie celi. Cele posiadały zabudowane kąciki sanitarne. Powód raz w tygodniu mógł korzystać z ciepłych kąpeli w łaźni (od połowy 2014 r. – dwa razy w tygodniu). Powód miał zapewnioną opiekę medyczną. Raz w miesiącu osadzonym były dostarczane środki higieny osobistej. Powód miał możliwość uczestniczenia w dostępnych zajęciach kulturalno-oświatowych. Z uwagi na stan zdrowia powód nie dostał zgody na ćwiczenie na siłowni. Powód miał zapewnione minimalne warunki bytowe (notatki służbowe – k. 272-274, prośba – k. 278, zeznania świadków: M. S. – protokół rozprawy – k. 374-375, K. K. – protokół rozprawy – k. 375-376).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całości materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu, w szczególności zgromadzonych w sprawie dokumentów, które uznał za wiarygodne (m.in. m.in. książeczki zdrowia i akt osobowych osadzonego, protokołów z okresowych przeglądów przewodów kominowych) jak również zeznań świadków w osobach W. K., K. H., M. S. oraz K. K.. Rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd oparł się w części na zeznaniach świadków M. Ł., D. U. oraz D. W.. Sąd podszedł z ostrożnością do zeznań w/w świadków, gdyż byli oni znajomymi powoda, z którym razem odbywali karę pozbawienia wolności.

Sąd oparł się na dowodzie z zeznań powoda jedynie w zakresie, w jakim znajdował on odzwierciedlenie w pozostałym zebranym materiale dowodowym.

Sąd oddalił wniosek powoda o przesłuchanie w charakterze świadków M. K. i C. U., z uwagi na fakt, że nie wskazał on ich adresów zamieszkania umożliwiających wezwanie do sądu (art. 258 k.p.c.).

Mając na uwadze treść pism procesowych stron oraz złożonych przez stronę pozwaną dokumentów, które stanowiły dostateczną podstawę do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, Sąd oddalił również wniosek powoda o przesłuchanie w charakterze świadków J. B., C. C. oraz wniosków dowodowych powoda zawartych w piśmie procesowym z dnia 14 stycznia 2014 r. oraz wniosek o przesłuchanie w charakterze świadków S. S., L. B., R. P., P. T., C. S., K. S. oraz K. P., z uwagi na fakt że okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 3 k.p.c.). W ocenie Sądu uwzględnienie powyższych wniosków dowodowych, jak i wniosków o przeprowadzenia dowodów z opinii biegłych, nie miałyby istotnego znaczenia w niniejszej sprawie, a prowadziłyby jedynie do nieuzasadnionego wydłużenia czasu postępowania oraz wytworzyłyby niepotrzebnie jego koszty. Ponadto z uwagi na fakt, że nie doszło do naruszenia przez stronę pozwaną dóbr osobistych powoda, przeprowadzenie tychże dowodów było niecelowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. W myśl zaś art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Wyrazem tego jest art. 448 k.c., który stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Zgodnie z art. 24 § 1 k.c. aby można było mówić o naruszeniu dóbr osobistych danego podmiotu muszą łącznie wystąpić następujące przesłanki: dobro osobiste musi istnieć, musi nastąpić zagrożenie albo naruszenie tego dobra, zagrożenie albo naruszenie tego dobra musi być bezprawne. Dwie pierwsze przesłanki musi udowodnić strona powodowa, natomiast strona pozwana może się bronić zarzutem, że nie działała bezprawnie (P. Ksieżak (w:) M. Pyziak-Szafnicka (red.) Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz, Warszawa 2009, komentarz do art. 24, teza 1.).

O ile powód w pozwie nie wymienił precyzyjnie ochrony jakich dóbr osobistych dochodzi w niniejszej sprawie, to analiza pozwu, w szczególności zarzutów sformułowanych przez powoda względem pozwanego, wskazuje że chodzi takie dobra jak zdrowie, godność osobistą, poczucie własnej wartości, prawo do prywatności i intymności. Niewątpliwie wchodzi one w skład dóbr, którym prawo przyznaje ochronę przez naruszeniami.

W myśl art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. W wypadku przewidzianym w tym przepisie sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 k.c.).

A. W. zgłosił w pozwie roszczenia o zasądzenie zadośćuczynienia i zapłatę odpowiedniej kwoty na cel społeczny. W toku procesu powód nie wykazał zasadności tych roszczeń. Nie wykazał, że doszło do zagrożenia albo naruszenia jego dóbr osobistych. W szczególności nie przedstawił dowodów na okoliczność osadzenia go w warunkach naruszających jego dobra osobiste. Powód nie udowodnił, aby w przebywał w niehumanitarnych warunkach i aby w związku z tym została mu wyrządzona jakaś szkoda niematerialna. Zarzutów przedstawionych w pozwie powód, w żaden sposób nie wykazał w toku procesu, zaś pozwany zakwestionował te zarzuty w odpowiedzi na pozew, a dowody zgromadzone w postępowaniu nie potwierdziły twierdzeń powoda.

Powód zarzucał pozwanemu, że osadzany był w przeludnionych celach, w których powierzchnia mieszkalna na jedną osobę wynosiła mniej niż 3 m², co naruszało art. 110 § 2 k.k.w. Jednakże powód nie przedstawił żadnych dowodów mogących potwierdzić swoje twierdzenia. Co więcej z dokumentów złożonych przez pozwanego (k. 147, 272) wynika, że w każdej z cel, w których powód był osadzony zachowana była norma co najmniej 3 m² powierzchni na jednego skazanego, powód zaś błędnie sądzi iż do powierzchni przypadającej na jednego skazanego nie należy wliczać powierzchni, które zajmuje wyposażenie celi (łóżka, stolik). Dlatego też niewiarygodne są twierdzenia powoda, że nie miał on zapewnionego odpowiedniego metrażu w celi.

Powód zarzucił brak należytego wydzielenia kąpoków sanitarnych, które według niego nie były należyście odseparowane od powierzchni mieszkalnych, tzn. wejście przesłonięte było prześcieradłem. W odniesieniu zaś do kąpoków sanitarnych podkreślenia wymaga, że zgodnie z § 28 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz.U. 2003 r. nr 152 poz. 1493) „Niezbędne urządzenia sanitarne sytuuje się w sposób zapewniający ich niekrepujące użytkowanie”. Wynika z tego obowiązek takiego skonstruowania kąpoka sanitarnego, aby w czasie korzystania z niego zapewnione było poczucie prywatności oraz intymności osadzonego. Powód w żaden sposób nie udowodnił ażeby konstrukcja kąpoków sanitarnych naruszała jego dobro osobiste w postaci prawa do intymności. Wskazać należy, że w Areszcie Śledczym w W.-B. kąpoki sanitarne osłonięte były ścianami murowanymi na całej wysokości celi oraz posiadały wejście zasłonięte prześcieradłem, co niewątpliwie zapewniało powodowi poczucie prywatności oraz intymności. W Zakładzie Karnym w S., w okresie w którym osadzony był w nim powód, kąpoki sanitarne były odseparowane murowanymi ścianami. Odnosząc się do zarzutu braku ciepłej wody zauważyć należy, że przepisy prawa powszechnie obowiązującego nie przewidują konieczności zapewnienia więźniom dostępu ciepłej wody do cel mieszkalnych. Dostęp do bieżącej, zimnej wody powód miał zapewniony na bieżąco. Powód miał również zapewnioną możliwość skorzystania co najmniej raz w tygodniu z ciepłej kąpieli zgodnie z § 30 w/w rozporządzenia.

Powód w pozwie przedstawił jedynie wyliczenie różnego typu możliwych do wystąpienia usterek, czy też niedogodności (wilgoć, zagrzybienie), bez poparcia ich jakimikolwiek faktami uzasadniającymi dochodzone roszczenie. W tym miejscu wskazać należy jedynie, że utrzymywanie czystości pomieszczeń, w których skazany przebywa należy do jego obowiązków w myśl art. 116 § 1 pkt 2 k.k.w. O ile sporadycznie mogło dochodzić to pojawienia się w celach przedmiotowych jednostek penitencjarnych wilgoci, czy zagrzybienia, problemy te były usuwane.

Każda z cel, w których A. W. przebywał, wyposażona była w sprawny system wentylacji grawitacyjnej podlegający corocznej kontroli oraz system ogrzewania. Co więcej w jednostkach penitencjarnych, w których osadzony był powód, cele wyposażone były w okna, które mogły być przez osadzonych otwierane z wnętrza celi, co umożliwiało ich wietrzenie.

Powód nie udowodnił, aby jednostki penitencjarne, w których przebywał nie dochowywały podstawowych warunków higieniczno – sanitarnych (niedostatek środków czystości), przez co naruszone zostałyby jego dobra osobiste. Nie wykazał on naruszenia jakichkolwiek przepisów w tym zakresie. Kwestię dostarczania osadzonym środków higieny i czystości regulowały przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz. U. Nr 186, poz. 1820). Normy należności wydawanych osadzonym środków higieny i konserwacji określał załącznik nr 1 do tego rozporządzenia. Według niego, osadzony otrzymywał na miesiąc jedną kostkę mydła (100 g), tubę kremu do golenia, jeden nożyk do golenia, 200 g proszku do prania, jedną rolkę papieru toaletowego, jedną szczoteczkę do zębów, tubę pasty do zębów, przy czym kolejne należności pasty do zębów, kremu do golenia czy szczoteczki do zębów wydaje się według potrzeb zgłaszanych przez osobę osadzoną. Powód nie wykazał, aby te normy nie zostały zachowane podczas jego osadzenia. Powód nie udowodnił zatem zarzutu co do niewłaściwego zaopatrzenia cel w środki czystości i higieny.

Powód nie udowodnił, aby skutek pobytu w jednostkach penitencjarnych doznał jakiegokolwiek uszczerbku na zdrowiu ani tego, że doszło do naruszenia jego dobra osobistego w postaci zdrowia. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób uznać, aby nie zapewniono mu właściwej, należytej opieki medycznej. Dokonując oceny, czy nastąpiło naruszenie dóbr osobistych powoda, należało zastosować kryteria obiektywne, uwzględniające odczucia ogółu i powszechnie przyjmowane normy postępowania. Powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie, że ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, nie może być dokonywana według miary indywidualnej wrażliwości zainteresowanego (oceny subiektywnej), z uwagi na fakt, że ta może być szczególnie duża ze względu na cechy osobowe danej osoby (szczególna drażliwość, przewrażliwienie). Dlatego o dokonaniu naruszenia dobra osobistego decyduje obiektywna ocena konkretnych okoliczności, nie zaś subiektywne odczucie osoby zainteresowanej. Z dokumentów złożonych przez pozwanego (akta osobowe oraz książeczka zdrowia osadzonego) wynika, że powód miał zapewnioną opiekę medyczną na właściwym poziomie, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie wymaganiami. W szczególności nie naruszono art. 115 k.k.w. oraz przepisów rozporządzeń wykonawczych do Kodeksu karnego wykonawczego, bowiem powodowi zapewniono odpowiednią do jego stanu i zgłaszanych dolegliwości, należyłą, bezpłatną opiekę medyczną. Powodowi nie ograniczano w żaden sposób możliwości korzystania z porad lekarskich. Dolegliwości powoda, o różnym charakterze, były odnotowywane w książce zdrowia. Formułowano wobec niego zalecenia, otrzymywał leki na zgłaszane dolegliwości. Stan zdrowia powoda był na bieżąco kontrolowany. Służba zdrowia reagowała na zgłaszane przez niego dolegliwości. Rodzaje poszczególnych czynności, daty ich podejmowania, działanie bez zwłoki, sposób rozpoznawania dolegliwości powoda, stosowane leczenie ambulatoryjne i farmakologiczne, dostępność i częstotliwość konsultacji to przykładowe okoliczności świadczące o tym, że opieka medyczna sprawowana była nad powodem w sposób prawidłowy. Decyzje były podejmowane w stosownych terminach, nie było w tym zakresie żadnych opóźnień, nie utrudniano w żaden sposób powodowi korzystania z konsultacji. Na takie uznanie pozwalała wnikliwa analiza książki zdrowia powoda. W świetle ustalonego stanu faktycznego nie można uznać, aby uzasadnione były zarzuty powoda co do niezapewnienia mu właściwej opieki medycznej.

Umieszczenie powoda w jednej celi z osobami zakażonymi wirusami HIV lub HCV, nie przemawia za uznaniem, że doszło do naruszenia jego dóbr osobistych. Zwrócić uwagę należy, że człowiek funkcjonujący w warunkach

wolnościowych również może stykać się z osobami zakażonymi w/w wirusami, nie wiedząc nawet o tym. Powyższe nie przemawia natomiast za uznaniem, że dobra osobiste takiego człowieka zostają naruszone.

Mając na względzie całokształt ustalonego stanu faktycznego, uznać należało, że warunki osadzenia powoda podczas jego pobytów w zakładach karnych były zgodne z obowiązującymi w tym zakresie przepisami k.k.w. i przepisami wykonawczymi do tego kodeksu. Postępowaniu administracji zakładów karnych, w których powód był osadzony, w tym zakresie nie można zarzucić ani tego, że było ono bezprawne, ani tego, że naruszało dobra osobiste powoda. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego postępowanie pozwanego wobec powoda (przykładowo kontrola paczek, przeszukania) było typowym, standardowym zachowaniem w stosunku do osoby osadzonej. Brak podstaw do uznania, aby warunki, w jakich powód przebywał w jednostkach penitencjarnych, wywołały u niego poważne cierpienia lub spowodowały pogorszenie się jego stanu zdrowia. Stan cel, w których przebywał powód, mógł budzić u niego poczucie dyskomfortu, brak jest natomiast podstaw do przyjęcia, że warunki w nich panujące były niehumanitarne. Warunki osadzenia powoda w okresie objętym żądaniem pozwu były takie, jakie w danej sytuacji mogła optymalnie zapewnić administracja więzienna.

W tym miejscu wskazać warto na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 20 grudnia 2010 roku (sygn. akt IV CSK 449/10), iż „o naruszeniu dobra osobistego w postaci uchybienia godności osadzonych w zakładzie karnym nie można mówić w przypadku pewnych uciążliwości lub niedogodności, związanych z samym pobytym w takim zakładzie, polegających np. na niższej od oczekiwanej jakości warunków sanitarnych albo okresowym przebywaniu w celi z większą niż określona standardami liczbą osadzonych; nie powinno się oczekiwać warunków podobnych do domowych, które dla wielu ludzi bywają bardzo trudne, a nie wynikają z odbywania żadnej kary” (niepubl.). Zaś w wyroku z dnia 10 maja 2012 r. (sygn. akt IV CSK 473/11) Sąd Najwyższy stwierdził, że „nie narusza godności skazanego przebywanie przez okres trzech miesięcy w celi zagrzybionej, wymagającej remontu oraz nieodpowiadającej standardom estetycznym i użytkowym, wynikające z trudnej sytuacji materialnej zakładu karnego, dotyczącej wielu osób odbywających karę pozbawienia wolności” (OSNC nr 12/2012, poz.146).

Postępowaniu pozwanego w niniejszej sprawie nie można zarzucić naruszenia art. 3 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z 4 listopada 1950 roku, obowiązującej w Polsce od 1993 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.). Powód, jako osoba pozbawiona wolności, był bowiem traktowany w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka. Zapewniano mu warunki odbywania kary pozbawienia wolności zgodne z obowiązującym w Polsce porządkiem prawnym.

Mając na uwadze powyższe rozważania, w ocenie Sądu powód, mimo ciężącego na nim obowiązku wynikającego z art. 6 k.c. (ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne), w żaden sposób nie wykazał, aby skutek działań pozwanego doszło do naruszenia jego dóbr osobistych. Także art. 24 § 1 k.c. rozkłada ciężar dowodu w ten sposób, że na powoda nakłada obowiązek udowodnienia, że pozwany naruszył jego dobra osobiste. Co prawda przepis ten przewiduje domniemanie bezprawności naruszenia, jednakże sąd rozważa zaistnienie tej przesłanki dopiero w wypadku udowodnienia przez stronę powodową, że doszło do naruszenia albo zagrożenia jej konkretnych dóbr osobistych, tj. dopiero wówczas, gdy strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa. W niniejszej zaś sprawie przeprowadzone postępowanie nie tylko nie potwierdziło formułowanych przez powoda pod adresem pozwanego zarzutów, a wręcz przeciwnie, ustalony w sprawie stan faktyczny wyraźnie wskazuje, że powód odbywał karę pozbawienia wolności w warunkach, które odpowiadały wymaganym przez przepisy prawa standardom.

Z uwagi na fakt, że powód, nie udowodnił zasadności zgłoszonych w pozwie roszczeń powództwo w całości podlegało oddaleniu. Z tych przyczyn, Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążył powoda kosztami procesu, biorąc pod uwagę przede wszystkim względy natury podmiotowej związane z jego sytuacją finansową i życiową, które zdecydowały o wcześniejszym zwolnieniu go od kosztów sądowych w całości.